

Реформи в секторі національної безпеки: виклики та перспективи для України в умовах війни

Світлана В. Свірко 1*

¹ Державний університет «Житомирська політехніка» (Україна). Завідувач кафедри національної безпеки, публічного управління та адміністрування, д. е. н., професор.

* Автор-кореспондент, e-mail: svs3@ztu.edu.ua

СТАТТЯ

АНОТАЦІЯ

Дослідницька

отримана:

9 вересня 2024 р.

переглянута:

14 жовтня 2024 р.

прийнята:

18 жовтня 2024 р.

опублікована

онлайн:

24 жовтня 2024 р.

Авторське право

© 2024 автора

Цей твір ліцензовано на умовах Ліцензії Creative Commons «Із Зазначенням Авторства — Некомерційна 4.0 Міжнародна» (CC BY-NC 4.0).

DOI: [10.70651/
3041-2498/2024.2.05](https://doi.org/10.70651/3041-2498/2024.2.05)

У статті розглянуто проблематику збереження інформаційного суверенітету держави як обов'язкової умови забезпечення його національної безпеки. Розглянуто поняття апарат дослідницької області, наведено наукове трактування термінів “національна безпека”, “інформаційна війна”, “деструктивна пропаганда”, “інформаційне протиборство” та інші. Зазначається, що захист інформаційного поля країни від зовнішнього шкідливого впливу є принциповим завданням держави, яке відноситься до сфери її національних інтересів. А реформи в секторі національної безпеки є життєво необхідними в умовах війни з рф. Провели ретроспективний аналіз використання різних стратегій оптимізації національної безпеки. Зазначається, що захист інформаційного поля країни від зовнішнього шкідливого впливу є принциповим завданням держави, що належить до сфери її національних інтересів. В Україні накопичено певний досвід із забезпечення національної безпеки, створено законодавчі, організаційні та інституційні засади даного процесу. Проте діяльність уповноважених структур більше сфокусована на захисті інформаційних систем та мереж стратегічного значення, тоді як питання протидії ідеологічної експансії росії залишається на периферії їхньої уваги. Влада країни не завжди веде комплексну, скоординовану роботу з боротьби з фейками та деструктивною пропагандою, що становить реальну небезпеку національним інтересам. У статті розібрано конкретні кейси просування наративів російської пропаганди в українському медіа сегменті. Відображено вразливість системи національної безпеки України і надано практичні рекомендації щодо їх усунення, які включають створення системи раннього попередження інформаційних атак, кібердиверсій, маніпулятивних дій ззовні з вбудованим механізмом оперативного реагування та купування подібних загроз; вдосконалення профільної законодавчої бази та прийняття цілісної концепції інформаційної безпеки України; посилення потенціалу вітчизняних ЗМІ для протидії деструктивній пропаганді.

КЛЮЧОВІ СЛОВА

інформаційна безпека, класифікована інформація, чутливі військові дії, обмежений доступ, ризики, загрози.

e-ISSN 3041-2498

Public Management and Policy

<https://www.eu-scientists.com/index.php/pmap>

Reforms in the national security sector: Challenges and prospects for Ukraine in the time of war

Svitlana Svirko ¹ *

¹ *Zhytomyr Polytechnic State University (Ukraine). Head of the Department of National Security, Public Management and Administration, D. Sc. (Economics), Professor.*

* *Corresponding Author*, e-mail: svs3@ztu.edu.ua

ARTICLE INFO

ABSTRACT

Research Article

Received:

9 September 2024

Revised:

14 October 2024

Accepted:

18 October 2024

Published online:

24 October 2024

Copyright © 2024
by author

This is an open access journal and all published articles are licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0)

DOI: [10.70651/
3041-2498/2024.2.05](https://doi.org/10.70651/3041-2498/2024.2.05)

The article examines the problem of preserving the information sovereignty of the state as a necessary condition for ensuring its national security. The concept of the apparatus of the research area is considered, the scientific interpretation of the terms "information security", "information war", "destructive propaganda", "information struggle" and others is given. It is noted that the protection of the information field of the country from external harmful influence is a fundamental task of the state, which belongs to the sphere of its national interests. And reforms in the national security sector are vitally necessary in the conditions of war with the Russian Federation. They conducted a retrospective analysis of the use of various strategies for optimizing national security. It is noted that the protection of the country's information field from external harmful influence is a fundamental task of the state, which belongs to the sphere of its national interests. In Ukraine, certain experience has been accumulated in ensuring information security, legislative, organizational and institutional foundations of this process have been created. However, the activities of authorized structures are more focused on the protection of information systems and networks of strategic importance, while the issue of countering Russia's ideological expansion remains on the periphery of their attention. The country's authorities do not always conduct comprehensive, coordinated work to combat fakes and destructive propaganda, which poses a real danger to national interests. The article analyzes specific cases of the promotion of Russian propaganda narratives in the Ukrainian media segment. The vulnerability of Ukraine's information security system is reflected and practical recommendations for their elimination are provided, which include the creation of an early warning system of information attacks, cyber sabotage, manipulative actions from the outside with a built-in mechanism for prompt response and purchase of similar threats; improvement of the relevant legislative framework and adoption of a holistic concept of information security of Ukraine; strengthening the potential of domestic mass media to counteract destructive propaganda.

KEYWORDS

information security, classified information, sensitive military operations, restricted access, risks, threats.

1. Вступ

Процес цифровізації та створення сучасних технологій, дозволяє керувати величезними потоками даних, створювати різні види інформаційної зброї та здійснювати маніпулятивні дії в глобальному медіа просторі, тому є актуальним питання забезпечення інформаційної безпеки у світі. Цей феномен представляє особливу актуальність ще й тому, що нерозривно пов'язаний з таким фундаментальним поняттям у політології, як "національна безпека". Захист інформаційного простору країни та чутливої інформації від ідеологічних атак та кібердиверсій, запобігання спробам деструктивної дії на громадську думку з боку зовнішніх сил є важливим завданням держави, і відноситься до сфери її національних інтересів. Захист інформаційного простору країни від ідеологічних атак і кібердиверсій є принципіальною задачею держави, яка відноситься це до сфери національних інтересів [1].

В інформаційній політиці України окреме місце відведено стратегії національної безпеки. Створені її законодавчі основи. Однак нова стратегія більше націлена на попередження загрози технічного характеру. Основна діяльність уповноважених структур пов'язана із захистом інформаційних систем та ресурсів країни. При цьому відсутній механізм протидії інформаційно-психологічним війнам, які здатні завдати як матеріальної, так і репутаційної шкоди державі. Відсутність скоординованої роботи в даному напрямку робить Україну вразливою перед сучасними викликами, включаючи ідеологічну експансію та військові дії з боку агресивного сусіда російської федерації. При стрімкому розвитку Інтернету та комп'ютерних технологій, а також віртуалізації глобального інформаційного простору, така несприятлива обставина потребує вжиття оперативних заходів щодо збереження інформаційного суверенітету держави [2].

Тому виникла нагальна потреба у розробленні заходів захисту, якими є механізми контролю доступу, шифрування, спеціальні умови зберігання, доступу, обробки таких даних (відомостей). Тому необхідно запровадити норми, які визначають статус інформації та встановлять правила її захисту, доступу, зберігання та використання, а також організацію контролю щодо забезпечення її несанкціонованого поширення. Наразі така інформація циркулює у безпековій сфері (переміщення товарів військового призначення, логістика, тимчасове перебування (дислокації, переміщення) військових формувань, техніки, питання забезпечення безпекових інституцій, об'єктів критичної інфраструктури тощо), розголошення (висвітлення, розміщення) якої може бути використане з метою нанесення суттєвої шкоди державній безпеці та відповідно вимагатиме вжиття додаткових заходів на усунення ризиків, які при цьому виникають.

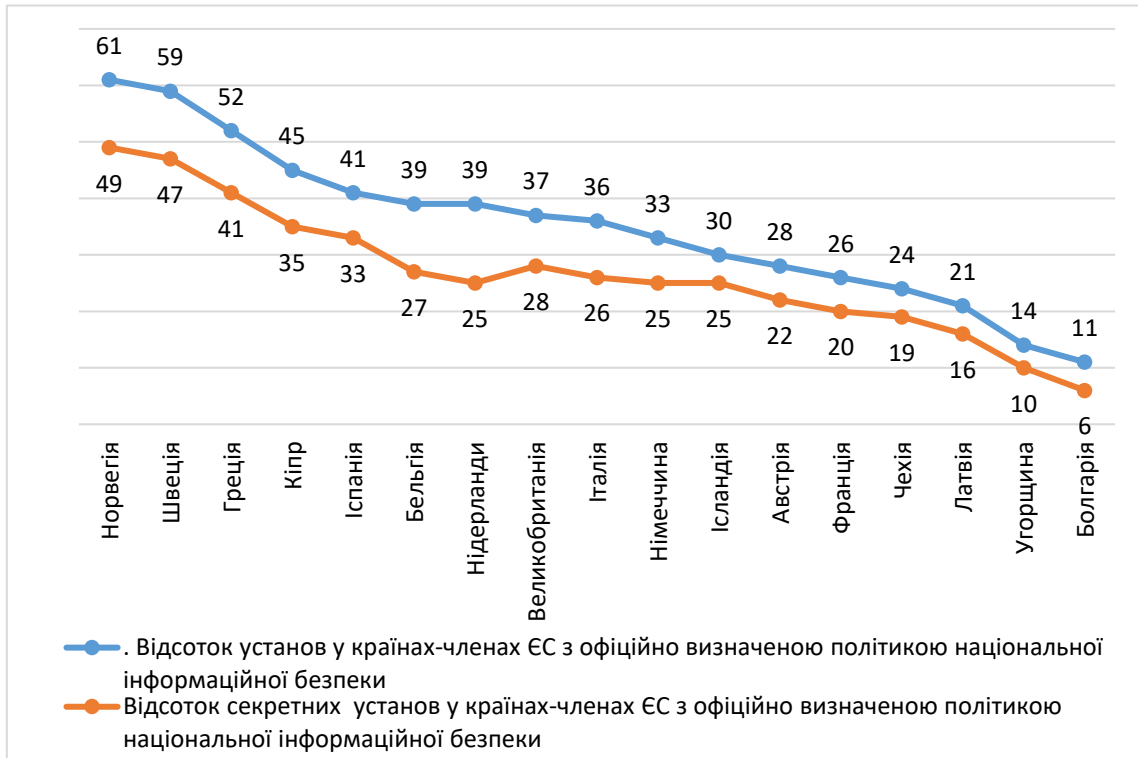
2. Огляд літературних джерел

Ще Аристотель характеризував інформацію та комунікацію як вищий вид людського спілкування, яке передбачає взаємодію окремих людей (як частини суспільства) з державою (як суспільним цілим) [3]. Пізніше американський дослідник Г. Лассуелл назвав спілкування людей (тобто комунікацію) «відкритим форумом для постійного обговорення питань взаємної терпимості та доступу до основних цінностей життя» [4]. Комунікативний підхід до розуміння політики є провідним і в роботах німецьких дослідників Х. Арндт та Ю. Хабермаса, які вважали, що комунікативна діяльність створює та підтримує політичну спільність [5]. Загалом, усі новітні концепції комунікації наголошують на інформаційно-комунікативній природі людини та суспільних відносин [6].

Широке застосування в сучасності найефективнішого інструменту пропаганди активізувало тенденцію інформаційного протистояння в загальносвітовому масштабі. Як зазначено в [7], завдяки розвитку віртуально-комунікативних технологій нинішні інформаційні війни набувають дедалі більше витончений характер. Інформаційна війна націлена на порушення національної безпеки протилежної сторони та створення хаосу в центрі прийняття політичних рішень країни [8]. Водночас інформаційна війна як описано в [9], розуміється як комплекс заходів щодо інформаційному впливу на масову свідомість для зміни поведінки людей і цілей, які не входять до їх числа інтересів.

Якщо аналізувати міжнародний досвід наприклад провідних країн світу (рис. 1). То державна таємниця в сфері національної безпеки Китаю наразі охоплює різні сфери – від

прийняття рішень урядом і Комуністичною партією до військової і дипломатичної діяльності, а також економічного розвитку, науки й технологій. Які лобювали оновлений закон, який вимагає від державних установ і робочих підрозділів захищати інформацію, «яка не є державною таємницею, але може спричинити певні несприятливі наслідки у разі витоку».

Рис. 1. Частка секретних установ у країнах-членах ЄС з офіційно визначеною політикою національної інформаційної безпеки

Джерело: Сформовано автором за даними дослідження [10].

Політика Узбекистану у сфері забезпечення національної безпеки позначена в законі «Про принципи та гарантії свободи інформації» від 12 грудня 2002 року. У документі поняття «інформаційна національна безпека» тлумачиться як стан захищеності інтересів особистості, суспільства та держави в інформаційній сфері. З цього випливає, що держава зобов'язується захистити від деструктивної інформації як себе так і суспільство, але й кожного громадянина окремо. Варто зазначити, що у законодавстві США немає єдиного нормативно-правового акта про державну таємницю, подібного тому, законодавстві інших країн, у тому числі й відповідної правової системи. Система класифікації секретної інформації, що діє наразі в США встановлена Указом № 13526 Президента США, виданим у 2009 р. Кілька досліджень присвячені найкращим практикам і структурам кібербезпеки, як однієї з основних сфер національної безпеки. Андерсон і Сміт (2020) [11], обговорюють стандарти галузі, такі як ISO/IEC 27001 і NIST Cybersecurity, що підкреслює перехід в нову еру.

3. Постановка завдання

Метою дослідження є визначення стратегічних реформ в секторі національної безпеки України в сучасних реаліях війни з РФ.

4. Методи та матеріали

Основними джерелами інформації дослідження є наукові праці вчених в напрямку політології, інтернет матеріали та дослідження автора. Методи дослідження – аналіз наукової, науково-популярної літератури, геополітичне спостереження, синтез понятійних визначень, системний аналіз даних дослідження та висновки і рекомендації.

5. Результати та обговорення

Збереження суверенітету та територіальної цілісності країни є базовими завданням держави в теперішніх умовах. Це положення тісно переплітається з іншим не менш важливим аспектом державної діяльності – сферою безпеки. Проблематику безпеки у сучасному науковому дискурсі слід розглядати, насамперед, у політичній площині. Бо забезпечення безпеки вимагає від влади прийняття відповідних рішень та створення організаційно-правових механізмів для їх реалізації. В умовах широкомасштабної збройної агресії російської федерації та очевидного підвищеного спрямування спецслужб ворога на отримання «чутливої» інформації України таке завдання набуває пріоритетного значення та є частиною державної політики у сфері національної безпеки. Вбачається, що до прийняття рішення щодо запровадження нового юридичного терміну – «чутлива інформація» дозволить обмежити неконтрольований обіг чутливої інформації в умовах воєнного стану шляхом її віднесення до державної таємниці або службової інформації. На відміну від секретної інформації, порядок віднесення до якої унормовано Законом України «Про державну таємницю», а категорії секретних відомостей зібрані в Зводі відомостей, що становлять державну таємницю (затверджений наказом Центрального управління Служби безпеки України від 23.12.2020 № 383, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 14 січня 2021 року за № 52/35674, далі – ЗВДТ), щодо службової інформації діє лише ряд окремих приписів Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон), а єдиний підхід до визначення категорій відомостей, які потребують встановлення обмеження у доступі, фактично відсутній. Система забезпечення національної безпеки України (СЗНБ) створюється і розвивається відповідно до Конституції України та інших нормативно-правових актів (рис. 2), що регулюють суспільні відносини у сфері управління національною безпекою [10].

Рис. 2. Зовнішні та внутрішні суб'єкти забезпечення національної безпеки
Джерело: Сформовано автором за даними дослідження [10].

Падіння Берлінської стіни, розпуск Організації Варшавського Договору і розпад Радянського Союзу призвели до кардинальної зміни стратегічної ситуації в Європі та загалом у Євро-Атлантичному регіоні. Це вимагало зміни, що існувала протягом сорока п'яти років європейської архітектури безпеки. Світ у XXI столітті не безпечний. Зростає конфліктність міжнародних відносин, що призводить до посилення напруженості у всьому глобальному просторі. Геополітичне протистояння між великими центрами сили у нинішніх реаліях має більшою мірою інформаційний характер. Традиційні воєнні дії, акти агресії та диверсій переміщені у медійне поле. Нескінченний потік інформації, генерований соціальними мережами

в Інтернеті, став частіше використовуватися як зброя масового ураження. Інформаційну зброю вже визнано надзвичайно небезпечним видом ідеологічної зброї, так як вона здатна діяти не тільки на людську чи громадську свідомість, а й на систему прийняття політичних рішень. Широке застосування цього сучасного та найбільш ефективного інструменту пропаганди активізувало тенденцію інформаційного протиборства в загальносвітовому масштабі [12].

Північноатлантичний альянс має зайняти центральне місце в новій європейській архітектурі безпеки. Очевидно, що коли НАТО стає фундаментом європейської структури безпеки, прийняття рішення про включення до її складу нових членів питання часу. «Розширення НАТО, – підкреслював держсекретаря США у справах Європи та Канади Річард Холбрук, – це логічний наслідок падіння залізної завіси та потреби у зміцненні європейської єдності, на загальних демократичних цінностях». На думку ідеологів просування блоку на Схід, НАТО історично сприяла зміцненню демократичних інституцій у країнах-членах організації. Членство в НАТО, – серйозним чином вплинуло на зміцнення прозахідних політичних сил в Італії після падіння фашистського режиму НАТО допомогла налагодити відносини між Францією та Німеччиною, Грецією та Туреччиною. Прийняття в НАТО Іспанії 1982 року символізувало остаточну її відмову від авторитарної форми правління. Таким чином, фундаментом європейської архітектурної безпеки стала структура, що об'єднана західними цивілізаційними цінностями та політичними інститутами. Тому з урахування прагнення України інтегруватися у євроатлантичний та північноатлантичний простір і відповідно в законодавче правове поле ЄС і НАТО, слід провести низку реформ. Які стосуватимуться також безпекової ситуації зокрема в сфері документообігу, вказані питання набувають актуальності, що має бути винесено на обговорення (дискутування) в інститутах громадського (суспільного) контролю за діяльністю державних інститутів України.

В умовах відсічі збройній агресії РФ, з урахуванням того, що значна кількість заходів агресора відбувається в інформаційній площині, норми Закону України «Про доступ до публічної інформації», на наш погляд, не в повній мірі відображають потребу у встановленні обмежень до інформації. Політика України у сфері забезпечення інформаційної безпеки позначена в статті 21 Закону України «Про державну таємницю» та статті 9 Закону України «Про доступ до публічної інформації». У затвердженому наказі Центрального управління Служби безпеки України від 23.12.2020 № 383 тлумачиться як стан захищеності інтересів особистості, суспільства та держави в інформаційній сфері. З цього випливає, що держава зобов'язується захистити від деструктивної інформації суспільство та кожного громадянина окремо.

Зважаючи на аналіз факторів розвитку міжнародної обстановки та наявних зовнішніх і внутрішніх політичних проблем, виникає нагальна потреба сформувавши ефективну систему захисту національних інтересів держави, здатну адекватно реагувати на сучасні загрози та виклики [13]. Для цього вбачається провести такі реформи, які видаються доцільними і доступними в тій ситуації, що склалася (табл. 1).

Таблиця 1. Запропоновані реформи в секторі національної безпеки

Сфера	Суть запропонованих реформ
Зовнішньополітична	створення ефективних гарантій нейтралізації зовнішніх загроз національним інтересам та умов їх виникнення, забезпечення Україні гідного її значенню геополітичного статусу як рівноправного суб'єкта у системі міжнародних відносин
	приєднання до міжнародних інституцій, які включають як пріоритет європейську та євроатлантичну інтеграцію України
	очищення законотворчого процесу від небезпечних зовнішніх впливів, з боку фондів, центрів, PR-агенцій, мас-медіа, що фінансуються з-за кордону
Державної безпеки	ефективна боротьба з політичним екстремізмом і тероризмом, організованою злочинністю і корупцією
	забезпечення реальної безпеки громадян, суспільства і держави
	удосконалення чинного законодавства та організаційно-правових механізмів боротьби зі злочинами терористичної спрямованості,
Військова	надійна охорона території України від збройної агресії росії
Безпека Державного кордону України	підготовка та реалізація загальнодержавних програм розвитку Збройних сил України, озброєння та військової техніки, інших державних програм

Джерело: Сформовано автором за даними дослідження [13].

Державою безумовно може ініціюватися пошук шляхів реформування системи забезпечення національної безпеки і у інших сферах національної безпеки (табл. 2). Діяльність розвідувальних органів України у сфері захисту національної безпеки України має належні законодавчі засади. Ухвалення законів та інших нормативно-правових актів, що регламентують цю діяльність, створило умови для функціонування розвідувальних органів України в чітко окресленому правовому полі, передбаченому законодавством держави з урахуванням специфіки їх діяльності [14].

Таблиця 2. Роль розвідки у системі забезпечення національної розвідки

Забезпечення національної безпеки	Розвідувальна складова
1. Детермінаційна основа: причини, цілі, рушійні сили	Викриття ризиків та загроз національній безпеці, застереження про них
2. Основні сили і засоби діяльності	Об'єднання розвідувальних служб, служб безпеки та інших служб, які розв'язують розвідувальні завдання
3. Процес забезпечення безпеки (шляхи, форми, способи)	Суто розвідувальна діяльність
4. Результат	Інформаційно-розвідувальні документи спецслужб (огляди, довідки, оцінки, прогнози)

Джерело: Сформовано автором за даними дослідження [14].

Першочергово необхідно виявити коло реальних та потенційних загроз, а також удосконалювати завдання системи забезпечення національної безпеки під визначальним впливом сукупності тих пріоритетів, врахування яких вимагає обстановка — сучасні умови. І тільки тоді можна говорити про успішність застосування тих чи інших шляхів реформування зазначеного інституту.

5. Висновки

В Україні та світі накопичено певний досвід із забезпечення інформаційної безпеки, створені законодавчі, організаційні та інституційні засади даного процесу. Проте діяльність уповноважених структур більше сфокусована на захисті інформаційних систем та мереж стратегічного значення, тоді як питання протидії ідеологічної експансії залишається на периферії їхньої уваги. Влада більшості розглянутих в статті країн не веде комплексну, скоординовану роботу по боротьбі з фейками та деструктивною пропагандою, що становить реальну небезпеку національній безпеці. У статті розібрано конкретні кейси просування наративів російської пропаганди в медіа сегменті. Відображено вразливість системи національної безпеки України та надано практичні рекомендації щодо їх усунення, які включають створення системи раннього попередження інформаційних атак, кібердиверсій, маніпулятивних дій ззовні з вбудованим механізмом оперативного реагування на подібні загрози. Описано і розглянуто вдосконалення профільної законодавчої бази та прийняття цілісної концепції національної безпеки України та світових лідерів Китаю і США, яка полягає в посиленні потенціалу вітчизняних ЗМІ для протидії деструктивній пропаганді.

References

1. Melnyk, P. V. (Ed.), Nyzhnyk, N. R. (Ed.), Sytnyk, H. P., & Bilous, V. T. (2000). *Natsionalna bezpeka Ukrainy (metodolohichni aspekty, stan i tendentsii rozvytku)* [National security of Ukraine (methodological aspects, status and development trends)]. Presa Ukrainy (in Ukrainian)
2. Decree of the President of Ukraine 'On the Sustainable Development Strategy 'Ukraine – 2020' No. 5/2015 (2015). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015#Text> (in Ukrainian)
3. Bashuk, A. I. (2019). *Komunikatsiini stratehii derzhavnoi vlady v umovakh informatsiinoho suspilstva* [Communication strategies of state power in the conditions of the information society]. Ruta Printing House LLC.
4. Lasswell, H D. (1971). *Propaganda technique in World War I*. MIT Press.
5. Chernov, S., Voronkova, V., Banakh, V., Sosnin, O., Zhukauskas, P., Vvainkhardt, Y., & Andriukaitene, R. (Eds.) (2017). *Publichne upravlinnia ta administruvannia v umovakh informatsiinoho suspilstva: vitchyzniani i zarubizhnyi dosvid* [Public management and administration in the conditions of the information society: domestic and foreign experience]. RVV ZDIA. (in Ukrainian)

6. Mykhaylova, O. (2022). Modern communication strategies in public administration and administration in conditions of uncertainty. *Problems of Modern Transformations. Series: Law, Public Management and Administration*, (5). <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2022-5-02-03>
7. Zaverbnyi, A. (2022). Communication strategies: problems and prospects of formation and implementation in the context of European integration. *Innovation and Sustainability*, (1), 13–19. <https://doi.org/10.31649/ins.2022.1.13.19>
8. Reshota, O. (2020). Osoblyvosti rozvytku publichnoho upravlinnia v Ukraini: suchasni tendentsii ta problemy [Peculiarities of public administration development in Ukraine: Current trends and problems]. *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok – Public Administration: Improvement and Development*, (3). <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2020.3.37> (in Ukrainian)
9. Kasula, B. Y. (2021). Ethical and regulatory considerations in AI-Driven healthcare solutions. *International Meridian Journal*, 3(3), 1–8. <https://meridianjournal.in/index.php/IMJ/article/view/23>
10. Primush, R., Chmyr, Y., Kravtsov, M., Perehuda, Y., & Koniushkov, A. (2023). Information wars: Historical and comparative analysis, specifics and factors of actualization in the modern world. In O. Radchenko, V. Kovach, I. Semenets-Orlova, & A. Zaporozhets (Eds.), *National security drivers of Ukraine. Contributions to political science* (pp. 259–272). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-031-33724-6_15
11. Anderson, J., & Smith, R. (2020). *Navigating cybersecurity: A comprehensive guide*. Cybersecurity Publishers.
12. Chmyr, Y., Deineha, M., Shchepanskiy, E., Koshelenko, A., & Kozenko, R. (2023). Tools for counteracting information aggression use of elements of information war in Ukraine. In O. Radchenko, V. Kovach, I. Semenets-Orlova, & A. Zaporozhets (Eds.), *National security drivers of Ukraine. Contributions to political science* (pp. 285–299). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-031-33724-6_17
13. OSCE. (2022). Upravlinnia ta reformuvannia sektoru bezpeky [Security sector governance and reform]. <https://www.osce.org/files/f/documents/e/c/557760.pdf> (in Ukrainian)
14. Radchenko, O., Nepomniashchij, O., Shkurat, I., Chmyr, Y., & Kovach, V. (2023). Information weapons: Forms and technologies of modern information wars. In O. Radchenko, V. Kovach, I. Semenets-Orlova, & A. Zaporozhets (Eds.), *National security drivers of Ukraine. Contributions to political science* (pp. 273–284). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-031-33724-6_16